

Förmaning till trosenfald

1.

Svar till en broder i ovisshet om sitt barnaskap.

Käre vän! Den allsmäktige och trofaste Guden hjälpe dig!

Min brådska har gjort, att jag ej förrän nu fått besvara brevet av den 7:e dennes. Detta må ursäktas. Jag har ock tröstat mig därmed, att den trofaste Herren sköter dig, vet ock, att det icke står i min eller någon människas makt, tror icke heller, att vad jag nu skriver kan göra någon betydlig hjälp; ty jag tycker mig märka av brevet, att det är något sjukligt, kanske en följd av kroppslig svaghet, som bidrager till den växlande oron och ängsligheten. Dessutom är hjärtat en rik källa till oro och kval, och djävulen lämnar oss ingen frid. Jag vill härmed säga, att du aldrig må vänta att genom den sanna tron och nåden få en beständig och ostörd frid; men ett och annat samvetsband kan väl lösas genom Guds ord och Ande; därför vill jag säga några ord.

Vad först hela tillståndet angår, såsom det i brevet beskrives, så kan jag icke däri finna något, som förhindrar, att du är ett nådens barn. Du säger: »Jag ville nu framför allt, kosta vad det kosta vill, hava frid med Gud, visshet om barnskapet» etc. Du omtalar, vad tröst du en gång fått av skriftens språk, att Gud utvalt oss i Kristus före världens grundläggning; du såg i Andens ljus, att Gud förut, ja, från världens begynnelse, sett alla dina synder och dock älskat dig så, att han utgivit sin ende Son för dig; att han, utan avseende på hurudan du vore, ville vara nöjd med dig *för ende Sonens skull* o.s.v.; men du anmärker, att detta icke *länge förblev* till tröst och glädje i hjärtat, likasom den omständigheten skulle bevisa, att tron icke varit rätt.

Men var står *det* skrivet, att den sanna tron ej skall störas av mörker och anfäktning? Tvärt om är det just den sanna tron, som skall anfäktas. Betänk alla heligas klagan och bekymmer. Nej, här är konsten att kämpa trons goda kamp», att ideligt återvända till de stora huvud- sanningarna, att allt är förtappat i oss och allt fullkomnat i Kristus - att hålla sig därvid, om ock Guds egen lag fördömer oss, verklig synd och samvetets domar förskräcka oss.

Trons kamp är ingen lek. Det är annat att *känna* och annat att *tro*. Tron måste hålla sig fast vid Kristus och ordet, om ock ingen liknelse vore därtill, att Gud är oss nådig och synden borttagen. Detta visar de heligas troskamp; detta har ock Luther beskrivit i många sina predikningar, såsom på Påskdagen, på 19:e sönd. eft. Tref., på Joh. Döparens dag över ordet: »Salighetens horn i Davids hus» m.fl. ställen.

Du omtalar vidare åtskilliga erfarenheter och tillägger: »Detta allt kan man erfara och ändå blott vara en fåvitsk jungfru, en man i bröllopet utan bröllopskläder» o. s. v. Svar: detta är sant i avseende på mycket av vad du uppräknat; men däremot är det icke sant, att någon kan vara en fåvitsk jungfru o.s.v., *då han har den egenskapen, att han med all sin strävan blir straffad, fördömd och rådlös över sig själv, och nu icke har någon högre önskan, längtan, suckan, bön, än att hava nåd och frid hos Gud, samt har ingen annan tröst än i Kristus, ordet om Kristus, och därför hungrar efter honom.*

Var står det skrivet, att en sådan skall vara bedragen och förlorad?

Min käre vän, vad som i synnerhet fattas dig, såsom det synes av ditt brev, är *enfaldigheten i Kristus* - det stilla fasthållandet av den oförskyllda nåden över förtappade syndare.

Hur väl man sig befinner,
Hur ljuvt ens hjärta brinner,
När man enfaldig är;
Ej bråkar, grubblar, tänker,

Men arma hjärtat sänker
I stillhet ned för Jesus kär!

Jag mycken nåd erfarit,
När jag enfaldig varit
Och blott på Jesus sett.
Har jag ej varit stilla,
Så har jag farit illa
Samt även gjort vad mig var lett.

Till denna enfaldighet fordras att djupt och flitigt betänka, att *den som har Sonen, han har livet*, det må för övrigt vara, huru det kan; att, vadhelst som sker eller känns hos mig, är jag dock alltid frälst och salig, när jag *hänger* vid Kristus och ej kan umbära honom. Men härom är mycket skrivet. Läs och bed Gud att kunna blott stilla fasthålla detta.

Stockholm den 28 okt. 1864.

2.

Svar till en broder i svår anfäktning och syndanöd.

Med djupt deltagande har jag läst ditt brev av den 11:e. Jag ser, jag ser! Herren hjälpe! O, den arge satan, huru han arbetar att åter intaga det hus, därifrån han blivit utdriven! Blott en klo först får rum, så bryter han sig sedan in hel och hållen. Herren förbarme sig över oss!

Men nu - vad är nu frågan? Tänk väl därpå. Ty jag ser, att sjukdomen nu består i en olycklig mångfaldighet, ett seende på *många* punkter. Blir ditt öga *enfaldigt*, så varder din hela kropp ljus. Ja, vad är nu frågan? Blott *en* enda nämligen om en nådig Gud och Fader. Vad förstå vi oss på vårt andliga liv i mörka tider? Och vad skall där vara för liv, då ej ögat är enfaldigt, seende blott efter Jesus och hans nåd? då lag och trældom råda i själen? Nej, nu bort med den frågan om det andliga livet! Hav nu blott *en* fråga: *Gud, får jag din nåd?* Se, har jag Guds nåd, då skall *han* sörja för allt, giva mig liv, lust och kraft, eftersom det honom tackes. Därmed har ej jag att göra. Besinna, att, om det ock är dött i ditt hjärta, så lever dock Kristus ännu. Han kan bota det. Fastän Maria ej fann liket i graven, utan står där och frågar och sörjer, så var ej Kristus ändå förlorad. Nej, han levde ännu: *det* hjälpte henne. *Kan*, som första gången sökte upp oss och gjorde oss levande, han, han måste ännu alltid uppsöka oss och göra oss levande.

Nu är då frågan: O, Gud, får jag din nåd, då jag så burit mig åt, så och så vikit från dig och varit olydig mot din Ande - får jag dock din nåd? Om jag får din nåd, så har jag evigt liv och salighet. Gud, *får jag din nåd?* Och vad svarar Gud på den frågan? Tag här icke svaret ur känslan, utan ur Guds eget ord. Och vad säger det? Till och med David, som hade begått så stora synder, fick likväl det svaret: »Så har ock Herren tillgivit dig din synd; du skall icke dö», så snart han blott äntligen bekände: »Jag har syndat», 2 Sam. 12:13. Se vidare Ps. 32, Hes. 16: 60, 63, Jes. 43: 23-25. Ja, se Hes. 33:11.

Att hålla ögat stilla på detta enda stora, Guds svar, Guds nåd, det är visst det viktigaste medlet å vår sida. Men nog veta vi därjämte, att vi ej ens kunna det utan Guds hjälp. Guds barmhärtighet skall hjälpa dig. Och då jag ser, huru det ena djupet nu brusar över det andra från avgrundens portar, så ser jag, att Herren visst på denna tid velat *djupt* förkrossa och tillintetgöra modet hos dig, käre broder. Gud är stor, majestätisk och underlig; men evig trohet gömmer sig under allt. Läs Jer. Klagov. 3 kap. och Jobs bok m.m. dylikt.

Se huru *det skall brusa vissa tider*. Men idel evig trohet därunder. Därför, förbida Herren! Det enda vissa och säkra, jag vet är, att Gud är trofast, evigt trofast och kan ännu allting förvandla. Förbida Herren! Vakta dig för avguderi med bönen, eller att tro, att det beror av din bön! O, vad är vår bön? Då Gud *giver* den nåden, då hava

vi den, annars icke. Nej, vi skola på sådana där tider lära känna Herren, som är densamma, även då vi *intet* förmå. Se Rom. 8: 26, 27.

Glöm nu icke dessa tre punkter:

1) *Hava blott en fråga på hjärtat: Gud, får jag din nåd?* Och veta, att om Gud är mig nådig, då må helvetet rasa omkring mig, huru det vill, allt är då väl, allt är en Guds härliga gärning.

2) Att nu *icke vänta, det känslan skall vara mild, ljuv, andlig*, utan tvärtom såsom mannen i Klagov. 3:1–18; men dock *veta*, att därunder gömmer sig idel gudomlig trohet, gudomlig kärlek och evighetstrohet.

3) *Icke bedriva avguderi med bönen*, utan betänka Rom. 8: 26, 27.

Herren Gud vare nu med dig och göre på frestelsen en utgång, så att du kan uthärda den. Därom vilja vi bedja, det vilja vi med visshet tro, så sant Gud lever och är trofast och mäktig. Amen, Amen.

Stockholm den 22 okt. 1859.

C-O Rosenius

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com